

LOUTKÁŘ

8-9/95

14 Kč

PROGRAM 44. LOUTKÁŘSKÉ CHRUDIMI

Šestero dnů

LS JITŘENKA, Brno

F. Čech: **DRAK**

LS OPAL, Opava

H. Ch. Andersen - M. Halámková: **KŘESADLO**

LS PODIVÍNI, Podivín

L. Dvorský: **SKÁKAVÁ PRINCEZNA**

LS ZUŠ AŤSI, Hradec Králové

I. Vyskočil - P. Polák: **MALÝ ALENÁŠ**

LS KAPKA, Plzeň

V. Dyk - D. Jandová: **KRYSAŘ**

Středoškolský LS TATRMANI, Bechyně

I. Wernisch: **SEŽRANÉ SPISY**

LS ŘÍŠE LOUTEK, Kroměříž

I. Peřinová: **KOLÍBÁ SE VELRYBA**

LS STRÍPEK, Plzeň

I. Faitlová: **CIKÁNSKÉ PRINCEZNY**

LS ZUŠ ŽEROTÍN, Olomouc

J. Thurber - J. Němečková: **TŘINÁCTERY HODINY**

LS C Svitavy

C. Sandburg: **BLÁHOVÉ POHÁDKY**

LS VHLAVĚDRÁT, Praha

C. Sandburg - M. Buchta: **CESTA DO ERTEPELSKA**

Divadlo loutkových omylů, Cvikov

Ch. Perrault - P. Cmíral: **KOCOUR V BOTÁCH**

LS DUHA, Polná

J. Čapek - P. Vaněk - J. Smejkalová:

O PEJSKOVI A KOČIČCE

LS ZUŠ, Žamberk

O. Hejná - O. Strnadová: **TULÁK DOMEČEK**

LS ZUŠ, Děčín

G. Ruck-Pauquetová - J. Štrbová:

KDYŽ SEDÍ MĚSÍC NA STŘEŠE

DEJVICKÉ DIVADLO, Praha

J. Borna: **TO JE NÁPAD!**

KEJKLÍŘ BOŘIVOJ, Praha

K. J. Erben - L. Richter: **TŘI ZLATÉ VLASY DĚDA VŠEVĚDA**

Divadlo CONTINUO, Vodňany

MRAKAVY

PIKI, Pezinok

T. Lehenová - K. Aulitisová: **O DEVÍTI MĚSÍČKÁCH**

HUDEBNÍ DIVADLO, Svitavy

B. Němcová - M. Šefrna: **BAJAJA**

Théâtre L'ILLUSION, Montreal (Kanada)

P. Baran: **NÁDHERNÉ POHÁDKY**

Vaiku - Muzikins - Tetras - Studija, Vilnius (Litva)

NATIURMORTAS STILIJUJE ...

Podvoluji se pohádkovému zákonu „třikrát“ a potřetí v řadě sbírám odvahu popsat dění na letošní již čtyřiačtyřicáté loutkářské Chrudimi. Pročítám loňské i předloňské řádky a snažím se vysledovat pravidelnosti i výjimky.

Den první

sobota 1. července 1995

Od časného rána se rozbíhá široká škála aktivit souvisejících s programem 44. loutkářské Chrudimi - celostátní přehlídky amatérského loutkářství.

V tradiční sestavě pracuje redakce denního zpravodaje **Šifle ohárů**, aby už brzy po poledni mohlo vyjít první číslo. A pak ve všech dnech následujících. Budiž zaznamenáno šéfredaktorství Dády Weissové, starší redaktorství Jaroslava Ipsera a Petra Vydry, mladší redaktorství Romany Zemenové a Jaroslava Jr. Stuchlíka, redakční elévství Radka Elhoty a Petry Weissové. Opomenuta nesmí být pomoc pana Kadeřávka a výtvarnice paní Skopové.

V pravé poledne se schází rekordní počet cca 210 přihlášených seminaristů se svými lektory, aby zahájili každodenní 4 - 5hodinovou spolupráci v osmi seminářích:

a) seminář techniky kočovných loutkářů a jejich využití v současném loutkářství (Jaroslav Blecha a Vratislav Schilder), **b)** od pohybu přes výtvarno k inscenaci (Helena a Pavel Štouračovi a Dominik Tesaf), **c)** inscenační seminář „stavba kosočtverce“ (Marek Bečka), **d)** od literatury k divadelnímu tvaru (František Zborník), **e)** loutková a alternativní scénografie aneb jak to dělat na koleně (Marek Zákostelecký a Jiří Zmítka), **f)** od nápadu k inscenaci (Luděk Richter), **g)** rodinný seminář s podtitulem společnými dramatickými hrami k malým rodinným představeníčkům (Jarmila Doležalová a Bohumila Plesníková), **h)** dětský seminář (Jaroslav Hrubý a Eva Rovenská), **i)** alternativní seminář (Hynek Chmelář a Naďa Kovářová).

Na výzkumu dětského vnímání divadla pracují Dana Dumková, Lukáš Horáček, Ivona Kučerová a Jiří Peša.

V 19 hodin tradičně před večerním představením probíhá slavnostní zahájení uvedené fanfárou, veršovaným povídáním za asistence vozembochu a harmoniky. Hlavní atrakcí je soutěžní lepení velkých červených a černých puntíků do předkreslení na strmém bílém reklamním panelu. Spolu se třemi zlatými rolničkami postupně vzniká pointilistický obraz hlavy Kašpárka. To vše za hemžení poletujících nafukovacích balonků, z nichž některé přinášejí velký klíč odevykatý symbolicky oficiálně dění 44. loutkářské Chrudimi. A pak už se otevírá řada 22 vystoupení, z nichž 15 soutěžních se stává předmětem pravidelných společných diskusí účastníků seminářů, členů hrajících souborů i zájemců z řad diváků s odbornou porotou. Té za asistence **Miroslava Slavíka** a **Mirko Matouška** s přehledem a taktem velí **Jan Borna**. Zbývajících 7 představení lze nazvat inspirativními převážně z produkce profesionální. Už předem mohu říci, že šest z nich svoji roli zvládne k maximálnímu uspokojení laické i odborné veřejnosti (Dejvické divadlo, Kejkliř Bořivoj, Continuo Vodňany, Katarína Aulitisová, Petr Baran i Hudební divadlo ze Svitav). Vhodnost jejich výběru bude svojí širokou paletou záběrů skutečnou inspirací k loutkářské tvorbě i přes umístění do programu až v nočních hodinách.

O zhlédnutých představeních se zmíním v pořadí, v jakém je v denním sledu v 16, 18, 20 a 22 hodin viděli seminaristé, jejich lektori i porota.

Hned úvodní den přináší dvě diametrálně odlišné ukázky současné praxe amatérských souborů. Zatímco brněnská Jitřenka buduje repertoár s ohledem na značnou reprízovost pro dětského diváka ve svém sídlištním umístění a programově se snaží o veselí a optimismus, bechyňští Tatrmani usilují o maximální seberealizaci - výpověď o sobě samých určenou dovnitř souboru či snad jen pro nejbližší přátele.

C Svitavy: Bláhové pohádky

Zatímco Brněnští touží po pohodě, maximální sdělnosti a soustředí se na výraz loutky - bechyňští chtějí diváka dráždit, pobuřovat a snad i šokovat. Svoji výpověď jen střídme doprovázejí zašifrovaným znakem tvořeným materiálem běžného užití.

Na chrudimské přehlídce před specifickým obecnstvem je příznivěji přijímána cesta Tatrmanů. Zvláště když brněnskému souboru tentokrát jeho hodnoty zamlžil ne jeden problém především dramaturgický, ale i inscenační. Nicméně si dovolím tvrdit, že v jiném obklopení by hodnoty obou inscenací doznaly nejednu proměnu pod tlakem změněných diváckých kritérií.

Středoškolský soubor Tatrmani z Bechyně hraje Sežrané spisy podle Ivana Wernische v úpravě souboru a režii Jana Brůčka. Kvalitu dovnitř souboru vidím ve víře, že se jednotlivci stejně jako celá skupina museli prokousat nejdříve s textem současné mladé a střední generace autorů, než si našli ten „svůj“. Ten, který nejlépe odpovídal na jejich vlastní pocity, stavy, myšlenky, otázky, nejistoty. Už tímto prokutáváním se k výběru se „kultivovali“. Užívám toto slovo záměrně, přestože tuším, jak právě nejednoho z nich dráždí. Jsem totiž přesvědčen, že každá záměrná tvorba vede ke kulturnosti a kultivaci. Právě proto je přece realizována.

Představení Tatrmanů jakoby rezignovalo na řád, logiku, eliminaci prvků z více možností. Jakoby se hrálo pod mottem „má něco ještě smyslu?“ Tato výpověď je tak osobitá (snad až krajní), že ji nejeden z nás (a není to problém generační) přijímá jen těžce. Proto nás i pocitově mívá. Rozumově dopřáváme těmto mladým lidem právo na otázky „zařadím se vůbec nějak?“, „má moje budoucnost vůbec nějakou naději?“ - ale protože tento životní postoj nesdílím, nutně se tomuto snad až nihilismu bráním. Ten fenomén jakési nezávaznosti vedoucí až k rezignaci je pro mne zásadní a nedokážu ho přijmout. Obecně tedy přijetí či nepřijetí podobné výpovědi dle mého soudu podléhá:

- a) individuálnímu souznění,
- b) víře v upřímnost oné výpovědi,
- c) víře v tvořivý výběr volených výrazových prostředků.

Forma absurdity dovoluje totiž vydávat prvotní nápad za výsledek tvorby. A já očekávám, že zvolený znak bude svými vnějškovými nebo vnitřními významy asociovat představovanou hodnotu.

Pouze zpravodajská povinnost velí uvést na tomto místě, že po Tatrmanech vystupuje v jednom bloku jako host se Sklad-

chrudimských

bou pro dva a flétnu soubor Blábol z Valašského Meziříčí.

Soubor **Jitřenka z Brna** uvádí po letech obnovenou inscenaci **Drak**, určenou kdysi k uctění památky autora hry ing. Františka Čecha. Dramaturgické úpravě J. A. Novotného se nedaří odstranit typickou vlastnost dramatických textů tzv. spolkové éry: převahu popisu nad situací - akcí. Navíc nešťastně hrdinu Kašpárka staví do pasivní úlohy a jeho „osvoboditelskou“ funkci svěřuje nediferencovanému sborečku venkovanů. Režisér František Písek spolu s výtvarníkem Zdeňkem Juřenou (kolik toho pro české loutkářství a amatérské zvlášť tento výtvarník vykonal - a nikdo nevzpomenul jeho nedávného odchodu!) dávají nahlédnout do „zákulisi“ typu spolkového divadla a záměrně zdůrazňují jeho praktiky i nečnosti (rozdělenou hereckou interpretaci - mluvčím dokonce ponechávají v rukou text ap.). Vedle vlastního příběhu může divák (chce-li) sledovat tvoření loutkového představení „zvnitřku“. Je samozřejmě větší subjektivního gusta a vkusu posoudit míru této dvoukolejné nabídky. Stejně tak je vždy individuálně vnímaná proporce vyjádření herce „skrže - nad - vedle - mimo“ loutky. Jiný pohled na tento jev má divák dětský, jiný mládežnický, jiný dospělý a jiný tzv. odborný. Chrudimské obecnstvo konstatuje přemíru prosazování oné formy dvoukolejnosti jako divácky matoucí. Velkým kladem inscenace je viditelné herecké nasazení, zaujetí hrou a úctyhodná schopnost většiny mladého souboru zvládnout hru s marionetou. Tou se vyjadřuje ve zvolené a nutné nadsázce bezpečně bez technických problémů, a především sdělně a temperamentně. Většina mluvčích herců také výrazně hovoří znělými a o charakteristiku postav usilujícími hlasy.

Nočním inspirativním představením **Dejvického divadla z Prahy** první den vrcholí. Herecké duo Vondráček + Tesař, ověřené nedávno cenou přehlídky profesionálních loutkových divadel Mateřinka v Liberci, tu okouzluje komunikativním herectvím v Bornových kocourkovských variacích **To je nápad!** Všechny citlivé a věci znalé přesvědčuje, co je za zdánlivou prostotou a improvizací cílevědomého hledačství a poctivé divadelní dřiny.

Den druhý ----- neděle 2. prosince 1995

Po dopoledních seminářích a společné diskusi s porotou opět třídní předěl soutěžních představení vrcholící noční „inspirací na předanou“.

Je na místě pokusit se několika slovy charakterizovat letošní besedy o představeních předchozího dne. Je vždy tak trochu nabobtnalé konfliktní a někdy i zavádějící, když se předmětem diskuse stane příliš detailní pitvání inscenací, kdy jedni čekají „pohlazení“ - druhí „nářez“. Předseda poroty a její hlavní (často jediný) mluvčí Jan Borna letos po dohodě nastoluje vždy problém obecnější povahy. Ten sice z včera zhlédnutého plyne - však úroveň besedy se nese v širěji platné rovině. Zhlédnuté pak může posloužit jako doplňující - dokládající příklad. Pokládám tuto formu za nesmírně cennou. Eliminuje totiž řešení individuálních bolístek v příliš širokém plénu a dává besedám obecně inspirativní a poučný ráz. Pravda, jsou i tací, kteří s touto formou nesouhlasí. Ale tak už to v životě chodí!

Divadlo loutkových omylů ze Cvikova zahajuje nedělní odpoledne **Kocourem v botách**, kterého podle Charlese Perraulta upravil Pavel Cmíral a režisovala Š. Karková. V inscenaci, usilující o komediální výraz, se vedle sebe ve

Střípek, Plzeň:
Cikánské princezny

stísněném prostoru pohybují postavy hrané herci s loutkami manekýnů i herec hrající svoji postavu bez loutky. V této kombinaci vždycky (věřím, že oprávněně) hledám logickou strunu, která zajímavě prokreslí vztahy a zvýrazní řešení jednotlivých situací. Ta touha po logice, to hledání smyslu a řádu mne pronásleduje během chrudimských dnů na každém kroku. Její tak časté narušování mne totiž nepřesvědčuje, že vzniká zákonitost nová, zajímavější, významněji sloužící. Příklad z Kocoura v botách: že má představitel kocoura k dispozici loutku - chápu; že je herec nejmladšího bratra, dědic kocoura, tj. Françoise, bez loutky - též chápu. Je to logické řešení setkání světa „lidí“ a světa „zvířat“. Když však vstoupí do kontaktu s Françoisem jeho např. starší bratr s loutkou stejného typu jako kocour - přestávám chápat. Nejsem schopen vysledovat, jak tato volba posiluje a ozvláštňuje vzájemný vztah. A už vůbec nechápu, když Françoise navazuje kontakt s loutkou princezny (svou budoucí manželkou a matkou svých budoucích dětí) v rukou herečky. Napadají mne prapodivné myšlenky, které nebyly záměrem tvůrců. Vzniká vztah, který místo aby vypovídal - spíš zamlžuje moji schopnost vnímat záměr.

Říše loutek z Kroměříže nabízí vzápětí autorku Ivu Peřinovou a její naivistickou komedii **Kolíbá se velryba**. I tentokrát - jako už nejednou v uplynulých letech při setkání s tímto textem - se výsledek snažení souboru míjí s účinkem. Nabízí současně úvahu o inscenovatelnosti této hry mimo domácí jeviště autorky.

Příběh dvou pirátů, které polkne velryba, oni si v jejím interiéru zařídí útulný byteček a odmítnou se vrátit k pirátskému řemeslu je natolik prostinký, že nesnáší složitější konstrukci v kterékoli ze složek budujících představení.

Hra uvádějících „klaunů“ je naddimenzovaná zbytečnými důrazy a kresbami téměř každého slova a tím přesouvá významy mimo vlastní osnovu příběhu; jejich výstupy neorganicky prolínají s výstupy pirátů uvnitř velryby; konstrukce jevištního obrazu je složitá a nejednou vážne v proměnách, které nezachráně leckdy pěkná písnička. Představení ztrácí sdělnost a tah. Nabízí jeden z problémů divadla pro děti, které místo aby si skutečně sugestivně hrálo, vyprávělo a zpívalo s velkou mírou fantazie - o fantazii mluví a ke hře vyzývá. Dítě-divák má zatoužit po spoluúčasti bez slovních výzev a samo se zapojovat, strženo přitažlivostí hry herců.

Třetím představením dne je **Křesadlo**, které podle H. Ch. Andersena upravila a režírovala pro **OPAL z Opavy** Miroslava Halámková. Problémem inscenace je přes viditelnou míru snahy po humorném nadhledu především její krotká popisnost. Nebyt v obecnstvu rozporně komentované situace s utínáním hlavy, tak loutka svojí přítomností půvab v řešení dalších situací či vztahů nepřináší - pouze děj a postavy ilustruje. Objevuje se problém dodržení míry stylizace jak ve výtvarné podobě loutek (psi), tak v herectví.

V souhrnu: představení druhého dne, vedle již řečeného, nabízí k diskusi problém improvizace a tzv. hry „sám za sebe“, kdy rádi zapomínáme na podstatné = pravdivost; kdy stylizaci zameňujeme pitvořením a zapomínáme, že stylizace je volba stylu, kterému pak všechny použité prostředky podřizujeme. Vytvoření dojmu autenticity na jevišti je snad nejtěžším hereckým úkolem vůbec, neboť souvisí právě s onou schopností pravdivě jednat. S tím v dalším plánu souvisí problém záměny tzv. přirozenosti a uvolnění hereckého jednání s nepřipustnou ležérností a lhostejností.

Půvabným bonbónkem tohoto dne je vernisáž kreseb a koláží **Jiřího Suchého** v galerii Muzea loutkářských kultur. Šťastlivci, kteří stihli ve shonu odpoledních představení osobní setkání s tímto mnohostranným umělcem, potěšili nejen svoje oči, ale i dušičku.

Druhý den chrudimské přehlídky uzavírá noční inspirativní představení **Tři zlatých vlasů děda Vševeda** podle K. J. Erbena v provedení **Kejklíře Bořivoje z Prahy**. Hrající dvojice Vydrová + Richter půvabně v klasickém pohádkovém příběhu využívá zdůrazněné topornosti a nemotornosti klasické marionety k jednoznačně komickému účinku. Dodržením nadhledu ve všech složkách udržuje přesně zvolenou míru stylizace a příkladně odpovídá na některé problémy, které přinesla představení tohoto dne.

Den třetí

pondělí 3. července 1995

Den pestrý na kontrastní dojmy zahajuje po běžném dopoledním a poobědovém programu (semináře a společná diskuse) **Vhlavědrát z Prahy Cestou do Ertepelska** podle C. Sandburga (úprava a režie M. Buchta).

Soubor mladých, inteligentních a vzdělaných lidí zaujal před rokem vystoupením mimo oficiální program, a letos je pochopitelně očekáváno, jak se vypořádá s materiálem knihy, která svým originálním humorem plným bezbřehé fantazie láká loutkáře už ode dne českého vydání. Sandburgova fantazie je tak bujará, okouzluje takovým bohatstvím slovních, výtvarných, situačních asociací v neustále chrličích se nápadech - že se zdá být nad síly divadla, má-li být přeložena divadelním výkladem.

Vhlavědrátu z tohoto souboje vyšla jakási rocková session - byť pravděpodobně nezamýšlená - protože pak by nedošlo k takovému přehuštění jevištního prostoru lidskou i výtvarně zpracovanou materiálovou hmotou.

Zůstává tu příspěvek k diskusi o hledání a nalézání optimálních výtvarných znaků ke sdělované předloze. Sandburg rozhodně nesnese popis. Jestliže nabídnu nafukovací balónek jako znak balónku - způsobím jen a jen zklamání. Jestliže nabídnu tentýž balónek v kombinaci s kruhem jako znak artisty (cvičícího nebo unaveného) - jestliže černá plocha gramodesky spouštěná po šikmém korytku je prasátkem, světlýka jízdu vlaku - pak nastupuje divákova ochota tyto asociace přijmout.

Výše naznačenou „hmotnost až hřmotnost“ jevištního zaplnění zdůrazňuje zdvojení postav hry, kdy herci pracují torzy loutek ukončenými v dolní části pružinou. Sama pružina zůstává v průběhu hry bez jasně ozvláštňujícího efektu a loutka jako celek žádným způsobem nepovyšuje herecký podíl na hře do vyšší roviny. Zůstává pouhým zmnožením.

Kvalitou představení je hudba a zpěv. Děj se však rozpadá a ani netušíme, o čem se vlastně hraje. A ve mně - obdivovatelé pana Sandburga - narůstá pocit bezmoci z nepřevoditelnosti jeho překrásné literatury plné slovní ekvilibristiky.

Dnešní podvečera se v pravém slova smyslu zmocňuje veškerého obecnstva **plzeňský Střípek Cikánskými princeznami** autorky textu i hudby, režisérky Ivany Faitlové celistvostí všech jevištních složek s vynikajícími hereckými výkony s loutkou především Martiny Jeníčkové, Dagmar Feifrlíkové a Tomáše Froydy.

Je obdivuhodné, jak se tento soubor představuje už pravidelně čtvrtý rok (nemýlím-li se) vždy v jiné žánrové poloze při volbě výrazně se lišících technik, které zvládne bez sebe-menších dilematujících jevů. Cikánské princezny jsou vynikajícím představením s profesionálními parametry, které svojí úrovní vysoko překračuje rozměr amatérského divadla. Baladický příběh z indicko-romského folkloru ve variabilní scéně, kdy každý pohyb proměny má charakter mizanscény; téměř neutichající kytara, lidský vokál, případně sólové housle (motiv Lavuty). Hru tyčovými loutkami doprovázejí herci velkým výrazným gestem lidské ruky, které modeluje vztah k situaci či partnerovi ostře a nepopisně bez sebe-menšího náznaku posunčiny. Každé gesto těla nebo ruky má přesné umístění i rozměr v čase jevištního obrazu dané situace. Je to představení výsostně loutkové, které přesvědčuje každého nedůvěřujícího loutce o velikosti její výrazové síly - je-li loutka umně s talentem a vírou užita a ovládána. Přesvědčuje, že loutka unese nikoliv pouze žánr filigránské komiky, ale i patos silných emocí.

ATSI Hradec Králové přivádí **Malého Alenáše** Ivana Vyskočila v úpravě Pavla Poláka. Stručně se dá říci, že nepřináší výklad předlohy - ale opět jen (jak už na letošní Chrudimí až příliš často) jeho ilustraci. Skupina mladých lidí hraje - spíše nevzrušeně hovoří slova originálního autora bez míry humoru a ztotožnění. Své vyprávění popisuje několika nápady z kategorie etud dramatické výchovy dvěma žíněnkami. Malý Alenášek je pak nenápadně titěrná loutečka v rukou jedné z dívek. Vše se děje bez vztahu, bez viditelného zaujetí, bez nutné míry přelévající se energie.

V kontrastu k tomu strhují **Podivíní z Podivína** v úpravě

Vhlavědrát, Praha: Cesta do Ertepelska

Foto: Ivan Kiša Menčík

Dvorského **Skákavé princezny** právě energií, která prostupuje z jejich živelné touhy po hře. Zaslouhují se na letošní přehlídce svou rozevlátostí o vznik prapodivné kategorie představení, při kterém se diváci bezprostřední živelností a osobitým humorem baví - však posléze se někteří za svoji pobavenost stydí (jak vyplývá z diskuse druhý den po představení). A dále: přes některá označení „na pomezí vkusu“ a „kouzlo nechtěného“ získává soubor v závěrečné divácké anketě (ještě se o ní zmíním) třetí nejvyšší počet příznivých ohlasů. Že by to svědčilo o zvláštní povaze seminářů vzdělaného obecnictva, které pak večer vděčně aplauduje každému prostoduchému překvapení nejednou charakteru povrchní legrácky?

Základem inscenace je v Loutkáři publikovaná úprava posluhačů KL DAMU. Ta zhušťuje děj a ozvláštňuje jej epickou formou, střídající vyprávění s dialogem. Vypravěčská část, rozdělená mezi všechny vystupující herce, pak slouží nejen k posunu děje - ale i - a snad především k vyjádření individuálních vztahů herecké party k sobě navzájem, k situacím, postavám i jejich vztahům. Tuto kvalitu úpravy se Podivínským daří realizovat jen částečně - nicméně snažení v tomto punktu je nutno v kontextu celé přehlídky hodnotit příznivě.

Vystoupení zahajují konstatováním, že jde o zkoušku na budoucí představení. V rámci takto stanoveného klíče tok své hry několikrát přeruší, aby po chvíli „sváru“ opět na linii příběhu navázali.

Základním pocitem ze hry Podivínů je nakažlivá radostnost a temperament. Jejich představení působí uvolněně, jakoby si je v daném okamžiku vymýšleli.

Pondělí končí **Mrakavy Divadla Continuo z Vodňan**. Dílo Heleny a Pavla Štouračových s Dominikem Tesařem opět zaznívá inspirativní polohou. Nejen tím, jak silně zapůsobí melancholickou notou o životě a smrti. Především jak téměř demonstrativně na tomto vyznění přiznává obrovský podíl loutce v její schopnosti i za současné přítomnosti herce vyjádřit patos mezní situace (to na straně jedné) i lidský humor v poměrně široce rozvinuté etudě (na straně druhé).

Dnešek tak přináší dva nádherné doklady (Cikánské princezny a Mrakavy) o tom, že je v silách loutky (zajisté v rukou talentovaných tvůrců) sdělit silný cit, mravní patos. Je v jejich silách překročit v divadelním tvaru míru pouhého ornamentu či laskavé komiky popartu.

Den čtvrtý

úterý 4. července 1995

Den jakoby záměrně věnovaný tvorbě nejrůznějších věkových kategorií Základních uměleckých škol. Na této činnosti je podstatná skutečnost, že jakákoliv práce s dětmi míří především dovnitř skupiny a k jednotlivým jejím členům. Teprve v další fázi k veřejnosti navenek. A právě ona podstatná první etapa, směřující k sebezdokonalování mimo práci na konkrétní roli veřejného vystoupení, by měla být při současné úrovni většiny souborů nesmírně inspirující: učit se divadelní řemeslo nejen na divadelním tvaru - ale i mimo něj. Vráťm-li se k dnešním třem vystoupením, předesílám,

že větší a větší požadavky na zdívatelnost nastupují s postupujícím věkem dětí. A právě z tohoto pohledu dnes nenaplnují starší děti očekávání.

Nejmenší děti ze **ZUŠ Žamberk** uvádějí text O. Hejné **Tulák domeček** v úpravě a režii Olgy Strnadové. U dětských souborů mne především zajímá, jak jsou děti radostné, bezprostřední, upřímné, pravdivé a svobodné. Děti ze Žamberka takové jsou. Dovedou navíc pracovat s detailem, umí dokonce vybudovat gag. Zvolené téma je na jejich úrovni, má přesný časový rozměr a adekvátně zvolené výtvarné prostředky. Nemají tedy problém udržet si divákovu pozornost. Ten vnímá hru dětí jako normální představení a nejen jako ukázkou etapy jejich školní výuky. Rozkošná jsou děvčátka především při ochotě převzít „rolí“ nesení domečku.

Představení **ZUŠ Děčín** s titulem **Když sedí měsíc na střeše** podle knihy Giny Ruck-Pauquetové, upravené a režirované Janou Štrbovou, nabízí pouze obecné informace ke zvolené literatuře v mdlé poloze. Děti sice přinesou ke hře epizodního krásného jezevčíka, „košilový“ nápad komparzu strašidylek v úvodu - však oba hrdiny, Malé noční strašidlo a Hanibala Myšilova, už bez většího nápadu spíše popisují. Jejich ilustrace značně zredukované knižní podoby neudrží divákovu pozornost ve zvoleném čase. Navíc volba tématu se zdá být už pod skutečnými zájmy dívek jejich věku. Zvláště když úprava až příliš zplošťuje příběh „deklasovaného“ hrdiny o rozměr jeho skutečné zásluhy (motiv vyhnání zloděje slepic), kterou si neuvědomí a na sněmu naopak v tísní přizná zásluhu náhodné povahy (pád na koně, který se splaší). To neuvědomění si skutečné kvality, kterou je hrdina užitečný, je podle mého názoru nejsilnější etickou hodnotou příběhu paní Ruck-Pauquetové a pro ni stojí za to jej především sdělovat. Dramatizace jakoby na prokreslení tohoto etosu rezignuje a opakuje se písni motivicky zdůrazňuje touhu po přátelství.

Posledním - už vlastně dospělým - souborem **ZUŠ** je dnes parta ze **Žerotína-Olomouce** s úpravou **Třináctých hodin** Jamese Thurbera (úprava a režie I. Němečková). Osobitě suchý až mrazivý humor amerického spisovatele snoubící se s bizarností patří také do kategorie literárních předloh, které lákají divadelníky - a loutkáře zvláště - k uvedení na jevišti. Žerotínský výsledek však na mne působí rozporem mezi touhou chtít a schopností dosáhnout; jako ambiciózní volba, která je spíše nad možnostmi mladého kolektivu.

Zdá se, že žánr předlohy postihuje soubor nejpřesvědčivěji

Divadlo loutkových omylů, Cvikov: Kocour v botách

vymezením základního hracího prostoru (temný strohý kubus se sítí) a formou svícení (bodové „černobílé“ světlo). Obé cosi mrazivého až démonického z povahy vévody naznačuje. Právě tohoto vévodu možno cítit jako velký neprostopupný balvan. Něco chladně kompaktního. Jestliže zvolím třeba jen špalek dřeva, už tuto postavu zcela zbavuji její neprostopupnosti. Jestliže pak nastoupí herec a obdaří tuto loutku mnohostí obecně popisných neobratných gest - nabízí už spíše dřevěný hračkovitý filigrán jako naprostý protimluv základnímu charakteru. Atmosféře zdařileji slouží hercovo slovo, které ztlačně usiluje o míru ztrnulosti v expresi, zostřuje tóny příškerením hlasu. Tomuto hlasovému výkladu by slušelo více sošnosti, celistvosti s minimálním gestickým detailem. Problém je tedy zřejmě ve stanovení žánru a jeho dodržení ve všech složkách.

Vyvrcholením dne je noční „inspiration“ (tak nazývám všechna představení profesionálů mimo soutěžní program) Kataríny Aulitisové z divadla **PIKI Pezinok** pod názvem **O devíti měsíčkách**. Je to nádherný komediální koncert jediné herečky s originálním tématem ženy, prožívající oněch mateřských devět měsíců partnerství a dialogu s rodícím se životem v jejím těle. Katarína okouzila svým monodramatem již před dvěma roky na Mateřince '93 v Liberci, kde zazářila jako meteor. Je více než krásné, že ji znovu vidíme v Čechách a na letošní Chrudimi v plné formě a pohodě.

A jako „přídavek“ ke krásnému večeru další sólovystoupení v **Nádherných pohádkách Petra Barana** - francouzského Kanadana - spíše „Čecha jako poleno“ (jak se sám vyjadřuje) z **Théâtre L'illusion v Montrealu**. Tento světoběžník putuje v posledních týdnech po původní vlasti, vypráví o svém vandrování za quebeckými lidovými loutkami mezi kanadskými dřevorubci, ukazuje diapozitivy i posbírané materiály z těchto cest. I v chrudimském divadelním klubu dnes s osobitým šarmem vypráví. Navíc večer přidává už pojmenovanou loutkářskou „one-man-show“ technicky připravenou po stylu nejednoho loutkářského sólisty v tzv. západním světě. Petr Baran ji koření vyprávěčským talentem a kontaktností.

Den pátý

středa 5. července 1995

Únava z přemíry dojmů vrcholí a vrcholí i program přehlídky. Na jevištích Divadla Karla Pippicha, Malé scény i Loutkového divadla vystoupí poslední nominovaní, v seminářích se chystají závěry, případně ukázky několikadenního usilování.

Opoledne zahajuje **DUHA z Polné hrou O pejskovi a kočičce**, kterou na motivy Josefa Čapka zpracoval Petr Vaněk a Jitka Smejkalová. Trojice herců neokázale slouží vlastní představě o převodu literární předlohy do divadelního tvaru. Nebuduje notoricky známé situace soužití pejska a kočičky přísne v duchu vidění a humoru Josefa Čapka - ale přetváří si je k možnostem a obrazu svému. Vnímá a respektuje dětského diváka a bez zdůrazňování vlastních ambicí mu nevtráveně slouží. Zvláště představitel pejska Petr Vaněk je pravdivě kontaktní, bezprostřední, nepřehrává, nepředstírá a jedná uvolněně. Je ztlačně základní zkušenost a poučení činoherní. Použití loutek (plošných manekýnů) je sice okrajové, ale funkční. Porota vytýká souboru zavádějící stylizaci trojice herců do role klaunů a především posun v převyprávění jednotlivých situací (mytí podlahy, věšení „prádla“).

Pokračuje **C Svítavy Bláhovými pohádkami**, ke kterým Blanku a Karla Šefrnovy inspiroval (na letošní Chrudimi již podruhé) Carl Sandburg. Jeho fantazie a poezie slov je zde přetavena do fantazie a poezie hudební. Kdo si chce o tomto představení přečíst víc, odkazuji ho na Jana Císaře v 6. čísle Loutkáře 95 (str. 131) „Trocha teorie nikoho nezabije ...“

Jsme svědky nepopíratelně druhého vrcholu 44. loutkářské Chrudimi - vrcholu diametrálně odlišného od setkání s Cikánskými princeznami plzeňského Střípku. Zatímco v pondělí jsme viděli suverénní komplexní divadelní tvar profesionální úrovně, dnes se nám rozdává zralá lidská osobnost,

mistr atmosféry a velký muzikant. Neboť toto představení je setkáním s Karlem Šefrnou. Karel si od let svého mladě zdravého rebelantství vybudoval pevné postavení v českém loutkářství. Karel Šefrna si v posledních letech stvořil vlastní osobitou formu a styl divadelního setkávání se svými hosty, přáteli a obdivovateli nad pečlivě volenými a zpracovávanými texty (tu je mu jistě důstojnou partnerkou jeho žena Blanka) především svojí výraznou hudebností. Vypráví slovy i mimo ně o sobě, o svých snech a představách, o svých trápeních a radostech, o svém vztahu k člověčenství. Je nutné si ho za to nejen vážit, ale i respektovat. Neb má na to výsostné právo. Každý jsme majitelem nějaké své vlastní krevní skupiny, a nemusí nám každému ten či onen způsob výpovědi padnout k srdci nejbliž. Však já Karla Šefrnu ctím (i za jeho odvalu vydat kus sebe), tuze rád se s každou jeho session potkávám. Pokládal bych za nepoctivé i za nerozumné mu kokoliv dalšího povídat.

Aby byl Šefrnovský den dovršen, porušuji posloupnost konstatováním, že na závěr dne uvedlo **Hudební divadlo ze Svítav** Šefrnovu (tentokrát mladšího Matěje) výtečnou verzi **Bajaji**. Mile překvapila zasvěcení i nezasevěcení a byla posledním vpravdě inspirativním setkáním 44. loutkářské Chrudimi.

Ale zpátky k závěrečnému soutěžnímu číslu. **Kapka Plzeň** a Dagmar Jandovou upravený a režírovaný Dykův **Krysař**. Je vůbec možné zredukovat postavy a text tohoto rozsáhlého Dykova dramatu, aniž bychom znesnadnili pochopení vazeb mezi postavami a příběhem jako celku? Snad jen pro toho, kdo se těsně před představením seznámí s kompletním zněním. Divák na první pohled poznává potenciál sympatických mladých lidí v pěkné a jednoduché variabilní scéně. Ten zmíněný potenciál herecké skupiny spolu s emocemi však zůstává příliš uvnitř jednotlivců i celku - byť v přetlaku - tak jakoby zadušen. Nenachází cestu z jeviště přes rampu a nezasahuje diváka. Ten se stává nevtaženým a nezaujatým pozorovatelem studijní tvorby, která prochází mimo něj. Tvar celého představení má činoherní charakter. Nic na tom nemění skutečnost, že herci před sebou obřadně přenášejí totemové znaky svých postav, které jsou zcela nevýznamotvorné. Snad jen napomáhají sošnějšímu pohybovému kánonu.

Kapka, Plzeň:
Krysař

Den šestý

poslední - čtvrtek 6. července 1995

Končí práce v seminářích, poslední beseda o včerejších představeních.

V 15 hodin ještě jedna „inspiration“: **Natiurmortas stiliuje ...** v provedení hudebního a divadelního studia z Vilniusu - Litva. Děti všeho věku v naturalistických pohádkových kostýmech tu půl hodiny předvádějí něco jako výtvarně-hudebně-pantomimickou šou vybudovanou ve stylu, v jakém se u nás s dětmi nepracuje už nejméně 60-70 let. Člověk jakoby se máchnutím kouzelné hůlky propadl o sto let zpátky k živým obrazům vlasteneckých obrozenců, secvičeným k výročí národní historie. I tak se tedy ještě leckde v civilizovaném světě s dětmi pracuje! I v tom je možno najít „inspiraci“! Kéž tato inspirace nepřispěje našemu přílišnému sebeuspokojení!

A už je tu 16. hodina! Od Divadla Karla Pippicha vyráží, vedený dechovkou, průvod do Městského parku. Zde probíhá tradiční již **loutkářská pouť**. Atrakcemi jsou především vystoupení seminaristů, nehrajících účastníků 44. loutkářské Chrudimi, kouzlí mladý Kratochvíl z Blučiny, vyrábí se jednoduché loutečky atd.

V 18 hodin v rámci slavnostního zakončení vyhláší předse- da poroty Jan Borna ceny, které na návrh odborné poroty udělují město Chrudim společně s IPOS-Artama Praha. Každé vyhlášení oslavuje místo hudební fanfáry hukot horkého vzduchu vháněného do velkého teplovzdušného balonu připravujícího se k vzletnutí. Zajímavé je zjištění, že ve většině případů - především v suverénním postavení Střípku a Céčka - potvrdila názor poroty i divácká anketa zpracovaná redakcí Šifle ohlárům.

Nuže tedy CENY INDIVIDUÁLNÍ:..

Karlu Šefrnovi za dramaturgicko-režijní koncepci inscenace Bláhové pohádky

Ivaně Faitlové za režii inscenace Cikánské princezny

CENY KOLEKTIVNÍ:

Středoškolskému souboru Tatrmani Bechyně za hledání osobité výpovědi inscenací Sežrané spisy

Loutkářskému souboru ZUŠ Žamberk za výkony dětských herců a jejich režijně-pedagogickému vedení v inscenaci Tulák domeček

Loutkářskému souboru Střípek Plzeň za práci s loutkou v inscenaci Cikánské princezny

CENY ZA INSCENACI:

Loutkářskému souboru „C., Svitavy za inscenaci Bláhové pohádky

Loutkářskému souboru Střípek Plzeň za inscenaci Cikánské princezny

Konec! Opouštím město Chrudim a jeho 44. loutkářskou přehlídku. Nad městem se vznáší velký balón.

PIKI, Pezinok: O devíti měsících

objevující mladé soubory čeká ještě spousta práce na svých talentech, aby ze zvýšeného průměru vyrostly další osobitě tvořící špičky. Náznaky a naděje tu rozhodně jsou.

Důvod pro tyto závěry vidím především v rozpačitých odpovědích na kritéria závěrečného slova poroty.

Na první pohled se zdá, že silnou složkou je dramaturgie. Jen výčet zpracování literárních předloh je úctyhodný (Wernisch, Perrault, Andersen, Sandburg, Ruck-Pauquetová, Čapek, Dyk). Co jméno, to obrovská látka pro profesionálního dramatika či dramaturga. Je pravda, že dramaturgie má jeden z prvořadých úkolů: klást před soubor nároky, ke kterým by měl šplhat pít nad svůj dosavadní stín. Však: jsou síly našich upravovatelů adekvátní úkolům, ke kterým se natahují?

Jsou síly souborů úměrné ambicím svých dramaturgů (ať už v postavení režiséra, vedoucího, pedagoga)? Domnívám se (a 44. LCH mi dává do rukou důkazy), že soubory jsou ne- jednou stavěny před úkoly nad jejich síly. Ambice často až příliš nadsazují a vzniká logický svár mezi touhou rvát se s velehorami a možností (byť s potížemi) slézat středohory. Eticky se sice jeví úctyhodněji usilování prvních. Leč pro postupný rozvoj talentu mladé generace kladu otázku: nebylo by užitečnější přistupovat k velehorám až po zvládnutí postupných výšek nižších? Mimoděk vzpomínám na Horatiovo „Tomu, kdo mnoho žádá, mnoho schází“. Ale budiž, vím, že citáty klasiků vynajdeme na cokoli i v protimluvech - každý podle momentální potřeby a chuti. Proto snad raději tento odstavec skončím.

Řada inscenací se potácí v žánrové a stylové nevyrovnanosti. Pomíjí řád, logickou volbu prostředků, výstavbu celku a v jeho rámci jednotlivých situací a vztahů. Prakticky jediná v soutěžní řadě sjednotila všechny jevištní prvky do homogenního tvaru. Příliš často zmiňovaná popisnost - ilustrativnost bez vlastního výkladu nebo překladu, kterým by se posunula nad úroveň předloh, byla téměř pravidelnou charakteristikou inscenací.

Výtvarné řešení loutek i scén se letos také dost míjelo s pozorností a přízní poroty. Většinou splyvalo do nevýrazné šedi. Pozitivem je časté užití vlastní „živé“ hudební složky. Nevadí, že její barevnost je určována především zřejmě nejpřístupnější kytarou.

Co mne však trápí nejvíce, je nízká úroveň jevištního hereckého konání. Až na výjimky (jak doufám vyplynulo z denních postřehů) je to: jakoby záměrná ledabylost jevištní mluvy, falešný zpěv, neobratnost pohybu, popisná a nenápaditá práce s loutkou. Protože sleduji, že je to jev dlouhodobějšího vývoje, domnívám se, že do skladby příštích seminářů by stálo za úvahu zařadit vedle témat odkrývajících a uvolňujících osobnostní talentové vlastnosti také úkoly z řemesla jevištního chování a jednání. Víím, že tyto záležitosti mládí rádo podceňuje a pokládá je za školometské, řeholní i sva- zující - nicméně (nedá se nic dělat!) sílu divadelního sdělení přináší divákovi především herec. Pravdivost jeho výpovědi je dána nejen jeho osobností a osobitostí, ale i řemeslnou vybaveností - ať už se nám ta dvě slůvka líbí nebo nelíbí. Příkladem z nočních představení hostů jsme letos viděli dost! Sympatická je na první pohled absolutní převaha mladé generace ve skladbě chrudimských představení. Má to však ne- jeden háček! Zneužívám ještě jeden citát, tentokrát z pana Goetha: „V mládí každý věří, že svět začal teprve jím, že je to vlastně všechno jen kvůli němu.“ To krásné mládí samo o sobě není zásluha a nemělo by podléhat kultu vlastní samospasitelnosti. Vždyť právě výsledky 44. LCH ukazují, že nejprokazatelnější hodnoty se objevily právě tam, kde mládí přerůstá v generaci střední nebo se s ní míší. Srovnajme např. jak zcela jinak zazní z úst zralé herecké osobnosti z jeviště obyčejné pozdravení; jak zcela jinak přijí- máme větičku „zítřek nikdy nedožene včerejšek“ z úst Karla

Závěrem

Prohlížím výpis cen 42. - 43. - 44. LCH a přemýšlím, zda stále se snižující počet ocenění (12 - 9 - 7) je odrazem přísnějších kritérií porot nebo obrazem skutečně se snižujících hodnot tvořících úroveň konkrétního ročníku.

Přemýšlím, zda průměrná úroveň je skutečně tak nízká, že se od ní tak strmě odpichuje tvorba Střípku a Céčka. Nebo jsou jmenovaná dvě představení skutečně tak výjimečná, že se vše ostatní jeví průměrně a někdy až podprůměrně? Ať to obracím jak obracím, základní dojem ze 44. loutkářské Chrudimi zůstává dosti šedivý. Tíhu úrovně nesla na svých bedrech skutečně jen tvorba těchto dvou souborů; a nebyť nočních inspirativních vystoupení profesionálních hostů, ne- bylo by mnoho důvodů k potěše.

Snad někomu připadá takové uvažování až příliš z kategorie sportovního soutěžení. Nicméně se pomoci i těchto berlíček prokuttávám k závěru, že v posledních třech letech úroveň chrudimských přehlídek postupně klesá. Očekávanou hodnotu přináší stále užší okruh známých jmen. Nově se

Šefrny. Kategorické nedoceňování generačního předávání, odposlouchávání, odkoukávání, a někdy i mísení bylo vždy a každé generaci jen k neprospěchu. Nebojme se toho. Jsme přece schopni rozeznat pravdivost a um od povrchní machy, rutiny, klíše.

Přemýšlím také nad jevícím se nedostatkem humoru, zdravé veselosti a lidského projasnění. Je naše doba skutečně tak výjimečně ponurá, temná, těžká - jak se jeví při volbě a zpracování témat řadou souborů? Není to jistý druh snobství, že si řada z nás tak libuje v kultu bezvýchodnosti, ošklivosti a šedi? Zajímá mne i krutost a povznesenost části tzv. odborného obecnstva, která ruší hrající i sledující kolegy pozdními příchody na představení - a především neomalenými odchody třeba už po 2-3 minutách (vím to přesně - od poloviny jsem tento fakt sledoval vnitřně pobouřen s očima na hodinkách). Jsou tito „takékolgové“ skutečně takoví znalci, že už po tomto miniúsečku hry rozeznají, co má a co nemá smysl dále sledovat - že už se nemohou nic pro svoje budoucí dovědět? A to nehovořím o základních principech slušnosti a taktu.

Na úplný závěr si nechávám loutku jako znak našich představení při dominující divadelnosti. Jsme přece na přehlídce **loutkového divadla loutkářských souborů**. Mechanicky spočítáno se dá říci, že jsme letos viděli více loutek než v letech minulých. Mechanicky. Však nejednou jsme museli konstatovat, že sebehustší zaplněnost jevištního prostoru oněmi výtvarně zpracovanými znaky, kterým říkáme loutky, neučinila z našich představení představení loutková se všemi povinnostmi a půvaby s tím spojenými. Loutky nesplnily svoje nejzákladnější poslání ve hře. Byly pouze zmnoženou ilustrací, mdlým popisem, ornamentem.

Protože jde o podstatu naší tvorby, dovolím si stručný vývojový nástin:

Lidoví kočující loutkáři si až do začátku našeho století nedělali s tzv. loutkovostí problémy. Z nejrůznějších provozních důvodů (které nás teď nezajímají) předváděli svoje hry s miniaturoou živých herců (překrásně často řezbovaných) v činoherním repertoáru v primitivní naivistické výrazové škále plné dutého patosu.

Když pomíjely dominující provozní důvody a tradice u rodící se skupiny tzv. spolkových loutkářů (sokolovny, orlovy, církve, zatímcosvětové besedy, školy, apolky ap.), objevily se stále sílící diskuse o loutkovosti, které vyústily cca před padesáti lety v argument oprávněnosti loutky typem + akcí. To

znamenal rovné právo loutky nastoupit na jeviště tam, kde svým typem a předepsanou akcí projde působivěji a přesvědčivěji než živý herec. Situaci nahrál i nástup sovětské loutkářské dramatiky (léty nepřístupu na naše jeviště nahromaděné) plné zvířecích příběhů, plné zázraků a kouzel orientálních pohádek, plné létajících koníčků Hrbáčků, létajících koberečů atd. atd. Nicméně i v této etapě šlo nejednou o povrchní ilustraci. Jen instinktivně někteří loutkářští tvůrci vyčítali výjimečnost a do budoucna ukazující směřování např. v textu paní Borisové Buratino (česky uváděném jako Tajemství zlatého klíčku).

Teprve poslední dvě - tři desetiletí nás pod tlakem vývoje moderního divadelního umění a umění vůbec ujistují, že ono zdůvodnění typem a akcí nestačí. Nastupuje ovlivnění filmem (jeho polocelkem, polodetailem, detailem, střihem), nastupuje mísení a prolínání divadelních druhů. Loutkářský tvůrce si uvědomuje, že budoucnost jeho druhu má v obklopující konkurenci právo na přežití jen tehdy, přinese-li skutečně osobitý a nezastupitelný vklad do skladby divadelních druhů. Především ve sféře jednání svého charakteristického prostředku, tj. loutky. A tu především v oblasti vztahové. Loutkáři hledají jedinečnou schopnost loutky (nejen konvenční - ale i jakéhokoliv výtvarně ozvláštněného znaku) navázat vztah, vyjádřit situaci, charakter právě jen skrze svoji originální materiálovou a výtvarnou podstatu a významovost.

To je hlavní důvod nástupu živého herce do jevištního prostoru loutky (ať samostatného nebo loutku doprovázejícího), protože jím se nám (do té doby netušeně) znásobují varianty vztahových vyjádření. Zde je tedy rozhodující úkol současného moderního loutkářského tvůrce: vybudovat poslání loutky a jevištní konání loutky na takto chápaných principech. Nedaří-li se to, setrvává-li loutka jen na onom typovém zdůvodnění - je popisem a ztrácí půvab i oprávnění.

Žel, právě 44. loutkářská Chrudim ukázala loutky více v onom negativním chápání. Však pozitivních příkladů bylo kromě plzeňského Střípku v nočních představeních dostatek: Continuo, Aulitisová, Kejkříf Bořivoj, Hudební divadlo Svitavy. Balon už zmizel zatím za obzorem a nezbyvá než rozloučit se. Popřát příští - jubilejní 45. loutkářské Chrudimi vzestup českého amatérského loutkářství s novými pozitivními podněty a zážitky.

Mirko MATOUŠEK
Foto: Ivo Mičkal

JITŘENKA Brno: F. Čech -
DRAK

8 24 63

SŠS TATRMANI: I. Wernisch -
SEŽRANÉ SPISY

39 47 19

OPAL Opava: CH. Andersen,
M. Halámková - **KŘESADLO**

13 39 34

ŘÍŠE LOUTEK Kroměříž:

I. Peřinová - **KOLÍBÁ SE VELRYBA**

16 25 44

STŘÍPEK Plzeň: I. Fajtlová -
CIKÁNSKÉ PRINCEZNY

96 10 1

VHLAVĚDRÁT Praha:
C. Sandburg, M. Buchta -
CESTA DO ERTEPELSKA

24 34 42

Divadlo loutkových omylů Cvikov:
Ch. Perraut, P. Čmíral -
KOCOUR V BOTÁCH

41 46 16

PODIVÍNÍ Podivín: L. Dvorský -
SKÁKAVÁ PRINCEZNA

53 40 15

AŤSI Hradec Králové:

I. Vyskočil, P. Polák - **MALÝ ALENÁŠ**

6 56 47

ZUŠ ŽEROTÍN Olomouc:
J. Thurber, I. Němečková -
TRINÁCTERY HODINY

30 51 32

C SVITAVY:
C. Sandburg, B.+K. Šefrnovi -
BLÁHOVÉ POHÁDKY

83 30 8

DUHA Polná:
J. Čapek, P. Vaněk, J. Smejkalová -
O PEJSKOVI A KOČÍČCE

21 50 16

ZUŠ Žamberk:
O. Hejná, O. Strnadová -
TULÁK DOMEČEK

43 30 15

ZUŠ Děčín:
G. Ruck-Paugetová, J. Štrbová -
KDYŽ SEDÍ MĚSÍC NA STŘEŠE

16 68 19

KAPKA Plzeň: V. Dyk, D. Jandová -
KRYSAŘ

16 44 39

LOUTKÁŘ